

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

22. Aarg. Nr. 14.

Den 15. April 1873.

Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Eldste Orson Pratt,

afholdt i Salt Lake City den 26. Januar 1873.

Dersom Herrens Aand vil staa mig bi i denne Eftermiddag, vil jeg læse lidt af Pagtensbog, Bibelen og Mormonsbog angaaende de store Tildragelser og Straffedomme, som ville blive udøse over denne Klode i disse sidste Dage. Jeg vil begynde med at op læse nogle Paragrafer i Pagtensbog, Side 291, der omhandle en Aabenbaring given gjennem Profeten Joseph Smith den 23de Juli 1837.

„Sandelig, sandelig siger jeg Eder, Mørket skuler Jordens, og Dunkelhed Follets Sind, og alt Kjed er blevet fordærvet for mit Aasyn. Se, Hevnen kommer hastelig over Jordens Indvaanere en Dag til Brede, en Dag til Opbrændelse, en Dag til Ødelæggelse, en Dag til Graad, Sorg og Klage, som en Hvirvelwind skal den komme over Jordens, siger Herren“.

„Og det skal begynde med mit Hus, og fra mit Hus skal det udgaa, siger Herren. Forst iblandt dem af Eder, siger Herren, som have udgivet sig for at hjælde

mit Navn og have ikke hjælt mig, og som have bespottet mig midt i mit Hus, siger Herren“.

Jeg vil gjøre nogle saa Bemærknings angaaende disse Skrifstedes. Det synes som om denne Uddeling i en føregen Grad adskiller sig fra andre Uddelinger. Dette er en Maadens og Dommens Uddeling, der er af Maade til dem, som annamme Budstabet, men til Dom for dem, der forlæste det. Med andre Ord, dette er en Uddeling, i hvilken Herrens Evangelium er blevet paany gjenstjønlet til Jordens. Gud har for sidste Gang kaldt sine Ejendomme til at arbeide i sin Binaard og agter at udøse forsørbelige Plager over Menneskeslægten esterat Evangeliets Rost har lydt som en Advarsrel for den. Der siges i denne Aabenbaring, hvis Indhold, jeg har læst, at Hevnens Dag skal hastelig komme over Jordens Indvaanere og at der skal være en Dag paa hvilken mange Under skulle komme over dem,

Hvor skulle disse store og haarde Straffedomme begynde? Paa hvilket Folk vil Herren først udgyde sine Hevns Plager? Paa det Folk, der i deres Uvidenhed om Herren have foregivet at kjende hans Navn, og som have bespottet ham midt i hans Hus. Disse ere bestemte til at undergaa alle disse strelkelige Odelæggelser i de sidste Dage. Dette skulle være en Advarsel til de Sidste-Dages Hellige, ikke alene til dem, som ere Vogne, men ogsaa til Bornene. Enhver burde noiagtig overørke, om han var en Undtagelse fra disse, om hvem jeg har læst. Og det skal begynde ved mit Hus, sagde Herren; og først paa dem, der have foregivet at kjende mit Navn, dog de have ikke kjendt mig, men bespottet mig midt i mit Hus.

Der gives Mange, som ved Daab ere blevne indlemmede i denne Kirke, hvoraf ikke saa saa blevne døbte i en Alder af otte Aar. Disse sluttede Pagt med Herren og lovede at ville tjene ham og holde hans Besalinger efter bedste Evne; men efter en kort Tids Forløb faldt de i Tristelse og gjorde deres Pagt til Intet. Have disse bespottet Herrens Navn? Jeg har ofte gaaet i Salt Lake City's Gader og der seet Drenge fra 6 Aar op til 15 og 16 Aar staa sammen i en broget Klyng, der have tal om Guds Navn paa en alt Andet end respektfuld Maade; og jeg kan være mit Vidnesbyrd om, at de ikke have taget det mindste Hensyn til Guds Ord og den Pagt, de have indgaaet med Herren, thi de have ligefrem staaret og bespottet hans Navn i hans Hus's Midte. Vil Herren halde dem uskyldige for dette? Kunne de undgaa hans Brede og Fortsrnelse? Kunne deres Forældre undgaa den Almægtiges Dom, dersom de have forsømt at undervise deres Born om, hvor ugodeligt det er at tage Guds Navn forfængelig? Hvis Forældrene have været

ligegeyldige med at advare de Umhyndige, da vil disse Synd og Ondskab i større eller mindre Grad komme til at hvile paa Forældrenes Hoved. Dersom Bornene gaa fortalte, ville maatte Forældrene, der have forsømt at undervise dem om Herrens Veie, ogsaa gaa fortalte. Thi Herren har sagt i en Åabenbaring, som indeholdes i denne Bog (Pagtensbog), at dersom Forældrene undlade at oplære deres Born i Principerne angaaende Tro paa Kristus, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse, paa det de maa blive døbte, naar de ere otte Aar gamle og faa Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, da skal Ansvarret for Bornenes Synd hvile paa Forældrenes Hoved. Der næst figer Han: „I skulle formane Eders Born til at vandre i Oprigtighed for Herren og lære dem til at have Tro og bede til ham; thi dersom i forsømme at gjøre dette, da ville Eders Borns Synd komme over Eders egne Hoveder. Og dette skal være Loven for mit Folk i Zion og i alle dens Staver, som skulle blive organiserede“.

Oplære vi vores Born til at vandre i Oprigtighed for den Almægtige og til at holde alle hans Besalinger? Læse vi Herrens Åabenbaringer for dem og vise vi dem, hvor ugodeligt det er at tage Guds Navn forfængelig? Forestille vi dem, at vi ikke skulle bande hverken os selv, nogen Anden eller Noget, som omgiver os? Høre vi ikke ofte Born i vores Gader, der uttale Forbandelser over deres Kammeraters Hoved? Vi kunne ofte høre dem sværge ved baade Dette og Hint som om de ikke nærede den mindste Frygt for Herren. Er dette Ugodelighed eller ikke? Enhver, som læser den hellige Skrift og Herrens Ord, ved, at en saadan Fremgangsmaade er et Tegn paa Ugodelighed. Og Born, som opvoxe paa denne Maade, gaa fra den ene Synd i den anden, saa

de tilfældt gauſſe og aldeles tøbe Troen og Guds Aaland. Hvad ville Folgerne af en saadan Fremgangsmæade blive? Der vil komme en Dag til Dom og Opgjor, som vil begynde i Herrens Hus, og som derſra ſtal gaa videre ud blandt alle Nationer paa Jordens. I Forældre! var aarvaagne for dette, imodſat Falb vil den samme Fordærvelſe, ſom kommer over Eders Born paa Grund af disſes Apoſtaci, ogsaa komme over Eder.

Før endbydermere at vise hvad Herren her videre har sagt angaaende Straffedommene, ſom ſtulſe komme over Jordens, vil jeg læſe et lille Stykke i Pagtensbog Side 129, der beskriver en Aabenbaring given til Joseph Smith i Marts 1829, ſor denne Kirke blev organiseret:

„Se, sandelig ſiger jeg dig, jeg har opbevaret de Ting, ſom jeg har betroet dig, min Ejener Joseph, i en vis Hensigt, og det ſtal kundgjores kommende Slægtter, men denne Slægt ſtal have mit Ord igjennem dig; og foruden dit Vidnesbyrd, tre af mine Ejeneres Vidnesbyrd, hvem jeg vil kalde og beſtille, til hvem jeg vil vise disse Ting, og de ſtulſe gaa ud med mine Ord, ſom ere givne gjennem dig; ja de ſtulſe vide med Bis- hed, at disse Ting ere ſande; thi fra Himlen vil jeg foſkynde det for dem. Jeg vil give dem Kraft, at de maa ſe og ſtue disse Ting ſom de ere, og ingen Anden vil jeg give denne Magt til at an- namme dette ſamme Vidnesbyrd iblandt denne Slægt, i denne min Kirkes Begyndelse og Fremkomſt udaf Ørken; ſaa dei- lig ſom Maanen og ren ſom Solen og forſterdelig ſom en Hør under Bannere. Og tre Vidners Vidnesbyrd vil jeg ud- ſende om mit Ord; og ſe, hvo ſom tror paa mine Ord; vil jeg besøge med min Aands Aabenbarelse, og de ſtulſe blive ſodte af mig, nemlig af Vand og Aand. Og du maa vente endnu en lidet Tid,

thi du er endnu ikke ordineret. Og deres Vidnesbyrd ſtal ligeledes gaa ud til denne Slægt's Fordommelses, dersom de forhærde deres Hjerter imod det; thi en ødelæg- gende Svobe ſtal udgaa iblandt Jordens Indbyggere, og ſtal vedblive at udgaa fra Tid til Tid, dersom de ikke omvende sig, indtil Jordens bliver tom og dens Beboere ere fortærede og aldeles tilintet- gjorte ved min Tilkommelses herlige Aabenbarelse. Se, jeg ſiger dig disſe Ting ligesom jeg ogsaa sagde Folket om Jeru- ſalems Ødelæggelse; og mine Ord ſtulſe denne Gang vorde fuldbyrdede, ligesom de hidtil ere blevne fuldbyrdede“.

Heraf kunne vi ſe, hvad Herren for- jættede ſin Ejener Joseph, nemlig, at Vidnesbyrdet ſtulde blive givet til denne Generation. De Ting, ſom Herren havde anbetroet til Joseph Smith, var Pladerne, fra hvilke Mormonsbog er oversat, hvilket Arbeide, Joseph dengang var ifærd med at udføre, Gud gav ham den Forſættelſe, at han vildt opreife tre Vidner, der ſtulde have Himlens Vidnesbyrd med Hensyn til Sandheden om disſe Plader. Joseph havde dengang ingen Kundſlab om, hvem disſe Vidner ſtulde være, dog Lovſtet var, at Herren vildt opreife dem. Og forend Året var tilende (1829), vare tre Vidner tilſtede, nemlig Martin Harris, Oliver Cowdery og David Whitmer. Disſe Mænd ſaa Tavlerne, fra hvilke Mormonsbog er oversat, og de bleve beſalede at bære Vidnesbyrd om disſe til alle Nationer, Slægtter og Folk, til hvilke dette Værk ſtulde blive ſendt. Disſe tre Vidner ſaa den Allerhoiſtes Engel; og efter at Værket var blevne publifieret med deres Navne deri, var det, at Herren organi- ſerede ſin Kirke.

I April 1830, omtrænt et År efterat denne Aabenbaring var given, blev Kir- ken organiseret; og de, ſom troede paa Mormonsbog ſamt paa de Lærdomme,

der bare udtalte, blevet syldte med Herrens Vand — de blevet fødte påaen af Vand og Vand — deres tiliggemed de tre Vidners Vidnesbyrd blev udbredt; og Herren sagde, at formedelst det forenede Vidnesbyrd af dem, som troede paa hans Værk, vilde han domme hele Menneskestægten, der ikke vilde annamme det, og udsende sine mange haarde Plager over Jordens og dens Indvanere indtil den var øde og forladt. Vor himmelske Fader meddelte os dengang, at det vilde gaa Slægten ligedan i denne Generation som med Jerusalems Indvanere i gamle Dage. Ligesom han dengang forudsagde denne Stads Ødelæggelse, som noisagtig gik i Opsyldelse, saa vil ogsaa denne hans Forudsigelse angaaende Fordærvelsen, som vil komme over Mennesket i disse sidste Dage, gaa noisagtig i Opsyldelse. Vi kunne være aldeles forvissede om, at Herrens Domme ville blive opfylde, som omtalt i Nabebaringen. Herren vil paa Grund af Slægtens Ugudelighed udgyde sine Straffedomme over dem indtil Jordens er udrenset.

Vi ville nu læse en anden Nabebaring, som nærmere bekræfter de samme Udsagn. Af dette ville vi kunne domme lidt angaaende disse Dommes Beskaffenhed; der ville komme over Slægten.

Denne Nabebaring blev given i Februar 1831 og staar bescreven Side 80 i Pagtensbog, den lyder saaledes:

„Oploster Eders Nost og sparer ikke. Raaber til Nationerne at de skulle omvende sig, baade Gamle og Unge, baade Trælle og Fri, sigende: Bereder Eder til Herrens store Dag; thi dersom jeg, som er et Menneske, oploster min Nost og raaber til Eder at I skulle omvende Eder, og I bade mig, hvad ville I da sige, naar Dagen kommer, da Tordenen skal lade høre sine Noster fra Jordens Enden, og tale til alle Levendes Øren, sigende:

bereder Eder til Herrens store Dag. Sa og efter, naar Øyet skal straale ud fra Østen, indtil Vesten, og høre sine Noster for Alle, som leve, og skal flinge i Alles Øren som hører sigende disse Ord: Omvender Eder, thi Herrens store Dag er kommen“.

„Og efter: Herren skal lade sin Nost høre udaf Himlen; sigende: Giver Agt, o, I Nationer paa Jordens, og hører den Guds Ord, som skabte Eder. O, I Nationer paa Jordens, hvor ofte vilde jeg have forsamlert Eder, ligevist som en Høje forsamler sine Kyllinger under sine Binger; men I vilde ikke? Hvor ofte har jeg kaldet Eder ved mine Djeneres Mund, og ved Engles Sendelse, og ved min egen Nost og ved Tordens Nost og ved Lynets Nost, og ved Stormens Nost, og ved Jordstjælv Nost, og ved stor Hagl, og ved Hungersnods, og alle Slags Pestilensers Nost, og ved den store Bausuns Lyd, og ved Doms Nost, og ved Barmhjertigheds Nost den ganste Dag, og ved Cres og Håders Nost og det evige Livs Rigdom, og jeg vilde have frelst Eder med en evig Salighed, men I vilde ikke. Se Dagen er kommen, da min Bredes Skaal er fuld.“

„Heraf kunne vi se, hvorlænge Herren vil være overbærende med sit Folk. Han vil den ganste Dag udstrække sine Hænder imod dem og gaa i Rette med dem ved Lynild, Torden, Jordstjælv, Hungersnød, mangehaande Pestilenser, ved Dom og ved Raade og alligevel ville de ikke omvende sig. Medens alle disse Straffedomme blive udsendte iblandt dem fra Nation til Nation, fra Folk til Folk og fra det ene Rige til det andet, ville de forhæreder deres Hjerter og forlæste Frelsningsbudstabet.“

Om endstjændt Herren endnu ikke har talt ved Tordenens Nost og kaldt paa Folket fra alle Jordens Enden og sagt:

„Omvender Eder og forbereder Eder til Herrens store Dag!“ saa vil dette visseleg engang ste; og naar det bryder los, vil det blive noget Andet end en almindelig Tordenstorm, saaledes som vi nu og da erfarer den, og som kun udstrækker sig over en lidet Del af Jordens; thi Herren vil bringe Tordener til at lade sin Rost høre fra alle Jordens Enden, og Alle, som leve, skulle høre den, og Ordene skulle lyde som forudsagt: „Omvender Eder I Jordens Indvænere, bereber Herrens Bei og forbereder Eder for Herrens store Dag!“ Disse Ord ville tydelig blive hørt af enhver Sjæl paa Jordens, hvorsomhelst den besinder sig. Og ikke alene Tordenen, men ogsaa Lynilden vil lade sin Rost høre for alle Levende og tilraabe dem: „Omvender Eder, thi Herrens store Dag er kommen!“ Foruden disse Roster af Torden og Lynild, vil Herren, forend han kommer i sin Herlighed tale med sin egen Rost ud af Himlen til alle Folk og befale dem til at omvende sig og forberede sig for hans Komme.

Jeg kan ikke ganske forstaa, hvordan Herren kan frembringe en Rost, som kan blive hørt af alle Folk i de fire Verdens Hjørner; thi den høieste Lyd, vi kunne frembringe, kan kun høres over et indstræknet Areal. Ikke desmindre, den Almægtige har Kraft nok til at frembringe en Lyd som vil blive hørt over den ganske Jord; og naar denne Forudsigelsegaard i Opfyldelse, da ville alle Levende bogstaveligen høre Ordene, saaledes som utalt. De Ugudelige ville sorgaa paa samme Maade som i Noah Dage, og hvad dem angaar, vil Jordens blive tom og forladt.

Nu vil jeg læse Indholdet af en anden Åabenbaring, given i August 1833. Den staar bestreven Side 208 i Pagtens Bog og vidner om Zion og Templet;

som skal opbygges i Jackson County, Missouri samt om de Plager, som jeg for har omtalt, ville komme over de Ugudelige, Herren siger:

„Og saafremt mit Folk opbygger et Hus for mig i Herrens Navn, og ille lader noget Urent komme ind i det, at det ikke bliver besmittet, skal min Herlighed hvile over det, ja, og min Nærværelse skal være der; thi jeg vil komme ind i det, og alle Rene af Hjertet, der komme derind, skulle se Gud; men dersom det bliver besmittet, vil jeg ikke komme ind i det, og min Herlighed skal ikke være der; thi jeg vil ikke komme ind i uhellige Templer.“

„Og nu se, dersom Zion gjor disse Ting, skal det gaa hende vel, og hun skal udbrede sig og vorde meget herlig, meget stor, og meget forfærdelig, og Jordens Nationer skulle være hende, og sige: Visseligt, Zion er Guds Stad, og visseligt kan Zion ikke falde, eller bevæges af sit Sted; thi Gud er der, og Herrens Haand er der, og han har svoret ved sin Almagts Kraft at være hendes Frelse, og hendes høie Taarn. Dersor, sandelig, saa siger Herren, lad Zion frysde sig; thi dette er Zion: De Rene af Hjertet. Lad dersor Zion glæde sig medens alle de Ugudelige sorge; thi se, Henvnen kommer hastig over de Ugudelige som en Hvirvelwind, og hvo skal undkomme. Herrens Svobe skal gaa over om Natten og om Dagen, og Rygget derom skal plage alle Folk, dog skal det ikke ophøre, forend Herren kommer; thi Herrens grumme Brede er optændt imod deres Afskyheder, og alle deres onde Gjerninger. Dog skal Zion undkomme, dersom hun iagttager at gjøre Alt, hvad jeg har besalet hende, men dersom hun ikke gjor, hvad jeg har besalet hende, vil jeg hjemføge hende efter alle hendes Gjerninger med svære Lidelser, med Pestilentse, med smitsom Syge, med

Sværd, med Havn, med fortærrende Sild; dog lad det blive løst denne ene Gang for deres Øren, at jeg, Herren, har an-nammet deres Offer, og dersom de ikke synde mere, skal ingen af disse Ting komme over hende, og jeg vil blesigne hende med Belsignelse, og udgyde Belsig-nelser i Mangfoldsrighed over hende, og over hendes Slægter til evig Tid, siger Herren, Eders Gud. Amen".

Af dette forstaa vi, at Herren agter at udføre Noget for baade Zion og de Ugudelige. Zion skal, dersom hun vil holde Herrens Besalinger, udbrede sig og vorde meget herlig, stor og forsædlig, eller som En af de Gamle sagde forдум: „Menigheden vil komme frem ud af Drænen lønende paa sin Hoitelsedes Arm, og være stjøn som Morgenrosen, delig som Maanen, ren som Solen og forsædlig som de, der ere under Bannere". Zion vil blive illædt Herrens Herlighed, udrustet med Himlens Rustning, og Nationerne skulle blive forsædede og bæve for hende; thi Herren vil være i Zions Midte og har svoret ved sin almægtige Kraft, at han vil være hendes Beskyttelse, hendes Værn og hendes Styrke. Og dersom hun holder hans Besalinger i alle Ting, da vil han op holde og understøtte hende, men imodsat Falb, dersom vi overtræde hans Bud, da have vi en anden Erklæring fra ham, som lyder til Alle — baade til Fædre og Mødre, Unge og Gamle og fort sagt til enhver af Zions Indvaanere —. „Men dersom hun ikke gør, hvad jeg har besalet hende, vil jeg hjemmøge hende efter alle hendes Gjerninger, med svære Lidelser, Pestilentse, smitsomme Sygdomme osv."

Herren mener, hvad han siger. Han har sagt os i en af de første Åabenbaringer, som beskrives i Pagtens bog, at om-endstjordt Himlen og Jorden skulle for-gaa, skal ikke en eneste af de Åabenba-

ninger og Forudsigelser, som omhandles i denne Bog, forblive uopfyldte. Dersor, hvis Zion synner, dersom hendes Folk tillader Stolthed at faa Indpas i deres Hjerte; dersom de efterfolge Verdens daaragtige Moder, der søger at indtrænge sig i deres Midte; dersom de Nige se ned paa de Fattige med Haan og Foragt, fordi disse ikke besidde saa megen Dan-nelse eller ere saa fint antrukne som dem, og dersom de begynde at oprette Rang-sforskjeller iblandt sig, se, da vil Herren hjemmøge Zion efter hendes Gjerninger, og udøse sine Domme over hende, som forudsagts.

„Seg haaber, vi ville tage saadanne Forholdsregler, der ville forhindre disse Ting fra at komme over os. Dog ikke desmindre, det er bedre at blive renset og undergiven Herrens Straffedomme her i Verden, lad dem være nok saa haarde, naar de kunde bevirke vor Omvendelse, end at forblive ustraffede og gaa i For-dærvelse. Hvis vi paa Grund af vor Synd behøve Nebfelse, lad den saa komme, medens vi ere her i Kjødet og bringe os til Omvendelse; og jeg vil tilsoie og bede i Herrens Navn: „O Gud, dersom Neb-felsen kommer, lad den saa komme fra din Haand!" Da Herren gjennem sin Profet gab David Valget af en af tre forsædelige Straffedomme — enten Hungersnod, tre Dages Pestilentse eller at fly i tre Maaneder for sine Fjenders Ansigt — valgte David de tre Dages Pestilentse og sagde: „lad os heller falde i Herrens Haand, thi hans Barmhjertighed er stor". David ønskede hellere at falde i Herrens Haand, fordi han vidste, at han var naa-dig og maaske kunde formilde den haarde Tugtelse, men dersom han faldt i sine Fjenders Bold, da ventede han ingen Naade. Seg vil sige det samme med de Folkeser jeg nu er i Besiddelse af. Lad Herren tuge dem der fortjener det og ikke

tillade dem at fremture i Synd og Ugudelighed indtil de blive borttagne fra Jordens øg henkastede til at affrone deres Brøde i de evige Verdener. Det vil være bedst for os at blive rensede her og frelste i Evigheden.

Der siges i Åabenbaringen, at Herrens Svobe skal gaa over Jorden baade ved Nat og ved Dag, og Nygetet derom skal plage alle Folk. I blandt alle disse Åabenbninger, der beskrive alle de Plager, som skulle udsendes, var den ene, som jeg nu har oplæst, given lang Tid forend Koleraen udbred. Det første Åar, vi havde nogen Kundstab om denne rødsomme Landeplage var, saavidt jeg erindrer i Året 1833, altsaa fire Åar efter at Åabenbaringen, angaaende, at Herren vilde straffe de Ugudelige, var given. Og i Virkelighed, han udsendte sine Plager, der paa en solelig Maade gjorde deres Krav gjældende blandt næsten alle Nationer paa Jorden. Trængte de ind blandt de Sidste-Dages Hellige? Ja! Hvad var Årsagen? Fordi de ikke overholdt Herrens Besalinger; og da Ødeleggelsen kom, der lagde Nationerne øde, saa fik egaa de Hellige deres Del, nemlig de iblandt os, som ikke efterlevede Herrens Bud og Love. Paa vor Reise fra Ohio til Missouri, blev det os sagt af Joseph, at hvis vi ikke overholdt Guds Love og lyttede til hans Raad, vilde Doden komme over os; ikke desmindre, der var ingen Sygdom blandt os med det samme, og maaske Mange i Leiren nærede Twivl om, at Profetens Ord vilde gaa i Opsyldelse. Dog efter at vi havde reist i nogle Uger

og forsømt at gjøre, hvad som blev os til sagt, lærte vi til vor Sorg, at Herrens Haand var over os og fandt, at Profetens Ord bogstaveligen vare gaaede i Opsyldelse; thi et stort Antal af os blevne angrebne af Kolera.

Herren har sagt i denne Bog (Vagtensbog), at han vil tugte sit Folk og ikke tillade dem at vandre frem i Ugudelighed i Lighed med Verden. Han vil gjøre Forstjel i denne Henseende mellem dem, som befjende hans Navn og Verden. Han tillader, at Verden har Fremgang. De have ingen himmelst Religion iblandt sig; de ere ikke i Besiddelse af hverken Åabenbninger eller Profeter; de have ingen sand Daab eller Haandspaaleggelse for den Hellig-Alands Gave, eiheller have de Herrens Gaver og Velsignelser iblandt sig, hvis Årsag Herren, endfjondt de overtræde hans åabenbarede Ord, lader dem fremture i dette tilsyneladende uden at forhindre dem, indtil de ere fuldkomne modne i Ugudelighed, da vil han udfende sine svære Domme over dem og gjøre en kort Ende paa dem, istedetfor at revse dem fra Tid til anden. Dog dette vil ikke blive de Helliges Lod. Herren har forordnet fra denne Kirkes tidligste Organisation, at vi skal blive besværende af vores Hjender og ved forskellige andre Be-kymringer; og han vil gaa i Rette med os og tugte os, indtil Zion skal være ren for hans Masyn. Herren har behandlet os paa denne Maade, som især-deleshed gjorde sig gjældende, medens vi vare i Staterne.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

Præsident George A. Smith og Reiseselskab.

Af Breve fra Præsident Carrington dat. Jerusalem den 27de Februar 1873 meddeles vi, at Reiseselskabet befinner sig i det Hele taget ved en god Hælbred og nyde Reiselivet med stor Interesse.

Fra Port Said reiste Selskabet med Dampsslib til Jaffa, hvor de Alle ankom i god Behold om Morgenens den 23de Februar. Jaffa er en lille uanselig By med smale, krogede, smudsige og ubrolagte Gader. Den har omtrent 4000 Indvaanere og dens morke og daarligt udseende Stenhuse gjor et uheldigt Indtryk paa den Reisende. Selskabet aflagde et Besøg i de tytte Setlementer nær Jaffa, hvilke vare i en florerende Tilstand. De sollte en levende Interesse i at bestue og undersøge de smukke Haber, der vare bevogede med højpige og indbydende Apelsin- og Lemon-træer, der tilhørte de tytte Nybyggere.

Den 24de reiste Selskabet tilhest til Jerusalem omtrent 9 Mil fra Jaffa i sydøstlig Retning. De droge hen over Sharon Sletterne, som paa flere Steder ere vel opdyrkede, og som paa denne Tid stod i høiße Flor og srydede Diet ved deres herlige og bølgende Kornmarker. Ved Mattens Frembrud slog Kompagniet Leir ved Indgangen til Ajalon Dalen. Den følgende Dag brod de op og passerede gjennem Juda Bjergene og forbi Kerjathheirim, hvor efter Sigende, Bagtens Ark stal have staet, indtil David lod den bringe til Jerusalem. Om Middagen gjorde de Holdt ved Eloh Dalen, i Nærheden af det Sted, hvor David opsamlede sine Stene, da han skulle gaa i Kamp med Goliath. Derpaa droge de op mod Jerusalem, hvor de kamperede paa Udsiden af den vestlige Mur, nær Jaffa Porten. De Reisende besandt sig nu ved Iudeas gamle Hovedstad, engang saa berømt for sine store Magthabere og sit pragtfulde overdaadigt udstyrede Tempel. Men nu laa den der i sin Ydmyghed under Udsioningen af den Forbandelse, som dens fordums Indbyggere havde nedkaldt over den og sig selv, da de udraabte: „Hans Blod komme over os og vore Born“. Det kunde maatte ikke være af Beien at give et lille Udtog af M. Chateaubriands Bestrivelse angaaende denne Stads sorgelige Udseende samt dens Jøde Kvarterer.

„I sit Indre har Byen et mørkt og forfaldbent Udseende paa Grund af de snebre, kun tildels brolagte, ofte smudsige Gader, saavel som de lave og uregelmæssige Huse med flade Tagte (høppig dog med hvælvede Kupler). Husene ligner mere Fængsler eller Gravkammere end Opholdssted for Mennesker. Den hele Stad vilde for Diet se ud som en Flade, dersom ikke Kirketaarnene, Moskeerne, Minaretterne og nogle saa Cypresser hist og her danne en lille Afvegning i denne Regelmæssighed. Maar man bestuer disse Stenbygninger, kan man spørge sig selv, om ikke

disse ere en Hob forsaldne Monumenter paa en Kirkegaard i Midten af et Øde. Man finder, ved at komme ind i Byen, ikke det Mindste, der kan høde paa det uhyggelige Syn, den asgiver fra Udsiden. Man forbilder sig i usle, elendige Ghyder og vader i Stov, stødende Foden hvert Dieblik mod løse Stene, opad den ene Bakke og nedad den anden. Seildugstage udstrakte fra Hus til Hus forværrer Uhyggeligheden i denne Labyrinth. Basarer med store Tage, der ere belastede med alle-slags Uhumsheder, borttaget næsten aldeles Dagslyset fra denne øde Stad. Nogle janmerlige Butikker have ikke Andet end den største Glendighed at fremvise. Ikke et Dyr er at se i Gaderne eller ved Portene, kuns nu og da kan man se en stakkels Bonde snigende sig frem i denne triste Ensomhed med Frugterne af sit Arbeide gjemt under sin Kappe, af Frygt for, at en eller anden rovgjerrig Soldat skal rane de furt erhvervede Smuler fra ham. Henne i et andet Hjørne vil man se en arabisch Slagter ifærd med ot slagte et Dyr, der ved Bagsædderne er ophængt paa en halv nedstyrket Mur; at dømme fra hans haarde, blodgrisste Asyn, skulle man antage, at han var i Værk med at sjære Halsen over paa et Medmenneske, istedetsfor paa et Lam. Den eneste Stoi, man fra Tid til anden kan høre i denne forladte By er Galopperingen af Orkenens Skib: en Janitschar har vendt tilbage med Hovedet af en Beduin eller fra et Novertog".

"Naar man fra Midten af dette overordentlige Øde, kaster sit Øje hen paa Stedet, hvor Templet stod samt paa Bions Bjerg, vil man se en lille Stamme, der der lever adskilt fra de andre Indvaanere".

"Dette Folk er et Billedes paa den største Fornedrelse; de boie deres Hoved uden Knurren; de lide taalmodigen al Slags Fornærmelse uden at gjore Krav paa Rejsfærdigheden; de nedsynke under gjentagne Slag uden et Suk; og dersom deres Hoved skulle blive fordret af dem, ere de villige til at ofre samme. Naar et Medlem dor af dette banlyste Samfund, bringes det af Folket i al Hemmelighed til Josaphats Dal, hvor det begraves i Skyggen af Salomons Tempel".

"Dersom man afslægger et Besøg i disse Folks Boliger, vil man finde dem midt i deres dybeste Glendighed ifærd med at lære deres Børn at læse i en mystisk Bog. Hvad dette Folk gjorde for fem tusende Aar siden, vedblive de ogsaa at gjøre nu. Sytten Gange have de været Bidne til Jerusalems Ødelæggelse og alligevel kan Intet afstrække dem, Intet kan bringe dem til at vende deres Ansigt fra Zion. At se Joderne isølge Herrrens Ord leve adsprede over den hele Jord vil udentvivl vække Forundring; men for at blive slagen med overnaturlig Overrastelse, maa man se dem i Jerusalem. Der kan man se de retmæssige Herrer i Judea leve som Slaver og Fremmede i deres eget Land, dog ikke desmindre, under al deres Undertrykelse forvente de en Konge, som skal befri dem".

"Nedtrykkede af det Kors, som fordomte dem, og som hviler paa deres Hoved, leve de i Nærheden af Templet, paa hvilket ikke Sten paa Sten er tilbage, endnu i deres forladte og ynlærdige Stilling. Perserne, Grækerne og Romerne ere bortsejede af Jorden; dog en lille Stamme, der har sin Oprindelse for disse store Nationer levet endnu ublandet blandt Muinerne af deres FødeLand. Dersom Noget blandt Nationerne har Karakteren af et Mirakel, da maa jeg sige dette har".

Den 26de besøgte Selstabets den Hellige Grav's Kirke og andre Seværdig-

heder. De gik gjennem Stephanus's Port paa Østsiden af Staden til det Sted, hvor lige nedenfor dem var Josaphats Dal og mod Øst Oliebjerget.

Den 27de rejste største Delen af Selstabets til det døde Hav, fra hvilket de skulle vende tilbage til Jerusalem den 1ste Marts. De vare bestemte paa at forblive i Jerusalem til den 4de eller 5te Marts. Derpaa skulle de reise til Damaskus, Baalbeck og Beirut, hvilket sidstnævnte Sted, de forventede at naa den 22de Marts. Efter Ankomsten til Beirut, vil Selstabets ophøre at være Nyttre og vil med Dampstib og Terubane reise videre til Smyrna, Konstantinopel, Athen og Triest. De forvente at ankomme til sidstnævnte Sted omtrent i Midten af April.

Den sidste Anstrængelse.

Efterat Høiesterets nedslagende Kjendelse var salden paa „Ringens“ Medlemmer i Utah ligesom en sulten Hund kaster sig over et Stykke Kjød, befandt de sig i en Slags Slovhedetilstand, ganske utilsredse og næsten halv dode paa Grund af det haarde Sted, som havde rammet deres sangvine Forventninger. Dog efter en Tid gjenoplivedes de paany og begyndte at samle Kraft, hvorved deres hærende Tilbøjelighed for at øve Ondstaben efter begyndte at vise sig. Plyndring er et Ord — et træffende Ord, som rettelig kan udtrykke det Maal, hvortil „Ringisterne“ sigte. Mådens „Ringen“ laa i Dvale, var det væsentligste Spørgsmaal det: „Hvad skal man nu gjøre?“ Den gamle Politik grundet paa Nettens alt Undet end lovlige Fremgangmaade kunde neppe nu mere folges. Det var ikke ganske sikert og heller ikke meget lovende at twiste og fordreie, ja endog efter eget Behag at trodsé og tilfidesætte Loven paa lignende Maade som tidligere. Ikke desmindre, Tanken om nogen Omvendelse fra deres forbipangne Ugjerninger syntes ikke at have fundet Indgang i deres jernhaarde Hjerter. Lig en vild Tyr var de-

res eneste Tanke den, at brole over og sonderrive Alt, som de kunde overkomme, der henhørte til de Sidste-Dages Hellige og fortsætte deres krigsførende Afsald. Snart opstod den lykkelige Idee hos dem, at den bedste Maade, de kunde udarbeide Planen til et nyt Angreb paa, vilde være at sikre sig, en særegen Lovgivning. For at bringe denne Plan til Virkning naar den engang var sikret, var det at man bestemte sig til en mesterlig Uvirk somhed i retslig Henseende, og den eneste og fornemste Undtagelse var, at dersom Virksomheden skulle blive fordret, da at bruge alle Slags Snedigheder for at modarbeide de lokale Autoriteter i Utah og tilintetgjøre Gyldigheden af deres Fremgangsmaade.

Der var megen Skarpsindighed og stor Klogt i denne Plan; thi en saadan Ugyldighedsprøvelse vilde snart udsprede den Idee, at som Følge af denne Konflikt mellem Autoriteterne, kunde ikke hverken de Forenede Staters Autoriteter eiheller de territoriale gjøre noget ved denne Sag. Den ophidsede Stemning blandt Folket vilde maasse forlange, at Kongressen skulle rette paa Utah Afsærerne,

eller de vilde maaſſe, forbirrete over Umuligheden af at sikre sig en retfærdig Lov, blive drevne til at tage Loven i deres egne Hænder, hvilket vilde være et træſſende Paafind for den strenge og undertrykende longressionale Lovgivning, for den luneſulde om ikke absolute Magt af „Ringen“, for Krigsloven, for Phil. Sheridan og Tropper, samt for Nov og Plyndrer, under alle Omstændigheder ikke at forglemme — thi „Ringisterne“ Vire ere altid aabne for dette. Et Bytte fraranet ørlige Borgere er Sodmen af „Ringens“ Liv; foruden dette vilde den ikke være værd det Mindste.

„Ringen“ begyndte paany med en bestemt Billie. Dens Medlemmer arbeidde med Over og Udholdenhed. Nejser gjordes til Washington, Repræsentanter og Senatorer, ja Præsidenten ikke undtagen blevе overtalte til at sympathisere med deres Parti; Depescher og Breve bleve affattede og indsendte for at bevirke Opbidselse blandt de officielle Autoriteter, i Kongressen og i den offentlige Mening. Utah Autoriteterne bleve negtede Adgang i Retten, „Habeas corpus“ florerede, Lovens Overtrædere bleve opmuntrede og beskyttede, de lokale Autoriteter i Utah bleve anklagede og Trusler bleve udſlyngede imod dem, „Mormonismens“ Modkandidater frejsede omkring i Landet baade i Øst og Vest for at ophidse Folkestemningen mod Utah, Apostater stred og publiserede Boger, Bill efter Bill, der gjennemſtrømmedes af sand Forsøgelsesaand, blevе indsendte til Kongressen, den syrige Clagget forsøgte at opslamme den federale Lovgivning og den uðovende Magt, Meritt assisterede, nogle Senatorer og Repræsentanter vare ogsaa indlemmede i dette Forbund og kort sagt, Alt saa meget gunstigt og lovende ud for „Ringen“. Sæſſionen gik hurtig, Midten af Marts var nær, læg mere Brænde til

Ilden og gør den syv Gange hedere end ellers, der siges, at Præsident Grant var i Kongressen for at puste til Ilden, men Enden — var ikke enda. I det Dieblit, da et heldigt Resultat forventedes kom der en Knude paa Traaden, nemlig, at Sagens Gang var grundet paa Hevngjerrighed. Kongressen dvælede ved denne Gjenſtand, og den almindelige Mening blev, at en saadan uhørt revolutionær og furios Lovgivning, der i den forte Sæſſion blev gjennemdrevet med saadan Hurtighed tilſyneladende blot til Fordel for „Ringisterne“, var ikke ganſe noiagtig en Sag som Kongressen vilde indblande sig i.

Onſet om at erholde en Kommission, ikke af glattungede Rænkesmede, egenhjærlige og lavtænkende Politikere, saadanne som Clagget og Andre, men af ørlige, rettænkende, fornuftige, intelligente, hæderlige og indsigtſfulde Statsmænd, der staar udenfor den politiske Malstrom, og som tage Hensyn til det foderale Governementets Reputation og Landets Velſerd, bliver mere og mere almindeligt. Det forventede lykkelige Resultat af „Ringens“ Planer er bortveget. Deres sidste Haab, den grummie foderale Indblandning, er tilintetgjort; deres sidste haardnakſede Anſtrængelse for at bringe Himlen og Jorden i Bevægelse mod Utah dor aldeles hen. Intet uden et Mirakel kan nu ſikre dem Seiren, som de troede at være saa nær i Besiddelse af, Forsynet synes ikke at have nogen Hast med at gjøre Mirakler i det Diemed at bringe disse Mænds onde Planer og djævelſte Hensigter til Udsorelse. Den særegne Lovgivning har ikke havt noget Held med sig endnu. Vi funne ſige med en af „Ringens“ Lederes Ord, vi ere bedrøvede for dem, meget bedrøvede, men deres Skytsaander synes ikke alle at være enige i at fægte i deres Favor.

Kongressen er sluttet for dette Aar uden at have udstedt nogen Lov mod Utah. De Delegerede fra Utah, Brodrene Hooper og Cannon ere hjemreiste.

Der siges, at Præsident Grant vil sammenkalde en ny Session for at drofte lidt angaaende Utah og tage nogle andre vigtige Sager under Behandling.

Grant og Brigham Young.

Fra Nutslund „Courier“ optage vi følgende:

„Der hersler Urolighed blandt Mormonerne, i det de forvente den blodstige Sheridan med hans Tropper eller maaske den hele Hær, som Staterne kunne opdrive med Undtagelse af Brigadererne, som skulle blive tilbage for at holde Vagt over Kaptain Jack og hans mange Capre, ville drage op mod Utah, thi nu er det ved den militære Styrke, siger „Boston Post“, at Præsident Grant vil fægte mod de haadnalkede og gjenstridige Polygamister. Han agter nu at bruge en Fremgangsmaade med Bajonetter efter de mislykkede Forsøg paa at faa sin Billie gjenem ad retslig Vei.

Det er ganse indlysende, at et Onde ikke kan fordrives med Midler, der i sig selv ere ulovlige og stridende mod de konstitutionale Rettigheder. Præsidenten og hans Venner gjorde ogsaa forrige Aar et Forsøg paa at undertrykke Brigham Young paa en mindre end retsærdig Maade. De foderale Officerer arresterede Profeten og et halvt Dusin Eldster og den foderale Ret paatog sig at tage deres Sager under Behandling, indtil de Forenede Staters Højesteret satte en bestemt Stopper for det Hele og erklarede, at den hele Indblanding i Sagen var et ulovligt Anfauld. Dommer McKean sejlede ligesaa meget, idet han ved Myndigheden af sit Governement vilde omstode „Mormo-

nismen“. Ligesaaldaarlig en Ende sik Dr. Newman i sin gjendrivende Debatt mod den kloge og listige Eldste Orson Pratt. Efter til ingen Nytte at have udsendt Repræsentanter, saavel fra de geistlige som retslige Departementer i Forbundsregjeringen, vil Præsidenten nu lade dem smage lidt af det Militære.

I alle disse Forhandlinger af Administrationen, er det indlysende, at denne har virket under den Forudsættelse, at den centrale Magt eller Militærstyrken vil være den afgjørende; og denne Feilatelse, omend skjont ganse overenstemmende med Præsidentens Fremgangsmaade paa andre Steder, har foraarsaget den feilagtige Vending med Sagernes Gang i Utah. Territoriets Love, hvilke Grant vilde gjennemføre paa sin Vis ved direkte Order fra Hovedkvartererne i det „hvide Hus“, have vist sig at være ligesaa mange Barikader imod alle hans frugtesløse Angreb. Han led et fuldstændigt Nederlag ved sit Anfauld gjennem den foderale Ret, og det samme Resultat vil følge ethvert Forsøg paa at løse „Mormonsporgsmaalet“ uden Hensyn til de konstitutionale Rettigheder. Fremgangsmaaden i dette Niemed maa være helt forskellig fra den, Præsident Grant tidligere er vant til at bruge. Gjennemførelsen af Lovene i Territoriet er allerede sikret ved lokale Retter; og dersom Lovene paa nogen Maade handler uret-

færdigt; da kan ikke dette indstræknes paa samme Maade som Louisiana Lovgivningen, eller ved Indblandning af Nogen i det ekslutive Departement i Regjeringen, men ved Lovgivningen. Saa ivrig som

Nationen er for at faa Polygamiet udryddet, saa er der alligevel ganske Saar, der ønske at faa denne deres Billie gjenemført ved Ulovligheden i at benytte den centrale Magt (Krigshæren).

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor.“)

(Fortsat fra Side 208).

Sangerne lod deres Møst høre og sang nogle af deres sjønneste Melodier, der syldte Alles Hjerter ned Fryd og Glæde. Hornmusiken, som ogsaa lod nogle af sine smukke Nummere høre, kunde aldrig lyde bedre og mere oploftende end netop ved denne Lejlighed. Da Præsident Young lagde Slutstenen paa dens Blads med de Ord: „Den sidste Sten er nu lagt paa dette Tempel, og jeg beder Dig vor almægtige Fader, i vor Herres Jesu Navn, at bevare os paa dette Sted, indtil Templet er fuldendt, og vi alle have erholdt vores Begavelser“, udbrod alle de Tilstedeværende i et Fryderaab: „Hosianna, Hosianna, Hosianna til vor Gud og Lammet, Amen, Amen, Amen?“ Efter at have gjentaget dette Fryderaab tre Gange, kom Guds Land over Folket, Glæde syldte alles Hjerter og Taarer af Fryd randt ned ad manges Kinder. Udraabene til Herrrens Pris ydrede sig med sand Varme og Underlighed. Det var en Tilstredskillelse for Mange, saaledes at have Lejlighed til at udtrykke de Folkeser med hvilke deres Hjerter saa lang Tid havde været oversyldte. I det Hele taget, var denne Scene meget høitidelig; og vi twivle ikke paa, at Englene saa ned paa den med Fryd.

Præsident Young sluttede Ceremonien

sigende: „Saa lad dette se til Dig, Du almægtige Gud. Dette er den syvende Dag i Ugen eller Jøernes Sabbath. Denne er den Dag, paa hvilken vor almægtige Fader fuldkendet sin Gjerning og hvilede. Vi have fuldført Templets Vægge, og i Dag ville vi hvile fra vort Arbeide“. Derpaa afsædigeede han Arbeiderne for den Dag og formanede dem til at anvende den til Herrens Pris. Forsamlingen adsprettedes; og Præsidenten tilsigemed hans Brodre af de tolv Aposoller droge hver til sin Bolig.

I et Brev dat. 8de April 1845 strelvet af Guvernør Ford til Præsident Young, blev det omhandlet, at den offentlige Menning overalt var, at de Sidste-Dages Helliges Ledere var Bedragere og Kjæltringer og at Folket være Daarer. Dette var den gyldige Aarsag, hvorfor de varre de Helliges Fjender og behandlede dem som Udsud, til hvem man ikke lunde have den mindste Tillid. Ifolge deres Anstuelser varre Nogle narrede og Andre bedragne med Hensyn til Religionen. „Dersom“, figer Brevstifteren, „at I kunne komme paa et Sted for Eder selv, da kunne I maaesse blive overladte i Fred; men saalange I ere omringede af Eders Nabover, kan ikke jeg forudse den Tid, naar I saa leve i No og Fred.

Det blev mig meddelt af General Joseph Smith forrige Sommer, at han havde tænkt paa at ned sætte sig i Vesten; og fra hvad, jeg hørte fra ham og Andre dengang, tror jeg, at hvis han havde levet til denne Tid, vilde han have sat denne sin Beslutning i Udførelse længe før nu. Jeg vil med Glæde bruge alle mine Evner og min Indstyrke for at staa Eder bi i denne Henseende, der som det er Deres Folks Ønske.

Jeg vil i al Tid raade Eder til en Ting. Kalifornien tilbyder en Mark for de mest storartede Foretagender, der nogensinde ere blevne overtagne i denne Generation. Dens vidtudstrakte Heldter ere kun sparsomt beboede af nogle saa Indianere og strobelige Mexikanere. Jeg har ikke gjort nogen Forespørgsel med Hensyn til Egnens mandlige Styrke eller dens Midler; men dette ved jeg, at der som dette Land bliver taget fra Mexiko, da er denne Stat altfor svag til at samle Kræfter og sende derop for at gjenerobre det. Hvorfor skalde ikke dette blive en heldig Plan for Deres Folk at udvandre til dette Sted, tage Landet i Besiddelse, opdyrke det og grundlægge en uafhængig Stat for Eder selv, som blot skalde være undergiven Nationens Love? I vilde kunne forblive en lang Tid paa dette Sted, førend I blevne forstyrrede ved Nær-værelsen af andre Nybygder. Dersom De skalde tage en Beslutning i denne Henseende, da burde De undlade at bekjendtgøre den, thi det vilde være de Forenede Stater Pligt at forhindre Eders Udvandring. Men naar I engang have passeret de Forenede Staters Grænde, da vil der ikke være nogen Fare for Indblanding i Afferne fra denne Kilde".

Det var ikke alene Guvernør Ford, som tilskynde os til dette Skridt, men det var mange Andre af de ledende Mænd i Nationen, der vare i den Menighed, at denne Lovbane vilde være det eneste Middel til Oplosningen af „Mormonspørgsmalet", som de benævnede det. De vare villige til at overlade os saa meget, vi kunde ønske af — Mexiko's Land; og Enkelte vare endog saa ødelmodige, at de vilde overlade os Oregon, hvilken Nybygd, de vilde sjænke os for Tiden, der som vi blot vilde ned sætte os der.

Vi kom virkelig til Kalifornien; thi da Pionererne naaede Salt Lake Dalen, var dette Øvre Kalifornien og tilhørte Mexiko; men vi kom med Fred og optog Landet uden Strid. En Batalion paa fem hundrede af vores Brodre bevirkede, at saavel dette Territorium som Nevada og Kalifornien kom under de Forenede Staters Flag. De vare frivillige Soldater, som marscherede tilfods fra Council Bluffs tværs over Kontinentet lige til det Stille Havs Kyst og erobrede alle disse Regioner paa deres Vei. Dog de Sidste-Dages Hellige handlede ikke efter Guvernør Fords Raad, idet de grundlagde et uafhængigt Rige for sig selv. De elskede deres Fædreland, dets Institutioner, dets Konstitution og Love; og omendt de havde lidt Forfolgelse og Overlast, deres Ledere vare blevne dræbte og de vare af Beboelen blevne drevne fra deres Hjem, saa vare de alligevel villige til at opgive Afgjørelsen af deres Rettigheder til Negjeringen. De gjorde dersom ikke det mindste Forsøg paa at grundlægge en Stat som skalde styres uafhængig af de Forenede Staters Negjering.

(Forts.)

„Fader, har Du mig forladt!“

(Kristi Lidelsør).

O, hor denne Stønnen, det jamrende Skrig,
der trænger til Sjælens Indre;
han lider, han lider, han snart kun er Lig,
og Ingen hans Smertes vil lindre;
han lider paa Legem, han lider paa Sjæl,
han boier sit Hoved saa mat,
han tynges af Smerternes knusende Væld;
„Min Fader, har Du mig forladt!“

Hvor Tordenen ruller; se — Lynenes Blinf
forklare det smærtlige Billed;
han lider, der boie kan Alt ved et Bink,
der nægter Alt, Alt hvad han villet;
Solen den fortner, for straaled den smukt,
Alverden indhyllés i Nat;
der hores et bævende, klagende Sul:
„Min Fader, har Du mig forladt!“

Fader, o Fader; lær mig som han
at elste, at taale, at slide,
lær mig, o hjælp mig, at stadig jeg kan
for Dig fromt og taamodigt stride;
men Smerten, men Nædelsen jeg bære ei kan,
jeg segner naar den ta'er mig fat;
fri mig, o fri mig at sulle som han:
„Min Fader, har Du mig forladt!“

V. C. L. J.

Blandinger.

Præsident Young, som i Vinter har opholdt sig i St. George, ankom til sit Hjem i Salt Lake City den 27de Februar. Han har under sin Traværelse tilbragt en behagelig Tid i dette oplivende og styrkende Klimat, reist i Besog og prædiket for Folket.

Præsidenten nyder en fortæsselig Helsbred og ser ligesaa rast ud som han har gjort for Aar tidligere. Han var paa sin Hjemreise ledsgaget af Crastns Snow, L. D. Young, W. C. Staines med flere. En talrig Skare kom ham imøde, saa-

langt som Jernbanen kunde naa for Sne. Præsidenten med Følge hørte i Vogn, indtil de naaede Jernbanen, med hvilken de ankom til Salt Lake City i god Behold.

— Ifolge officiel Meddelelse er Præsident Grant tilligemed hans Medsor-bundne ifærds med at reformere Utah og „Mormonerne“. Skulde denne deres Reformation faa nogen Indgang, og skulde alle deres Intriger og mørke Planer komme til Udførelse, da vilde dette rigtignok se noget slemt ud for dette forhadte Folk, men vi leve i det sikre Haab, at der er en høiere Magt som styrer det Hele, uanseet baade Grants og alle hans Agenters Bestræbelse paa at komme os tilsvis. Vi haabe, at den mørke Sky, som nu faa truende trækker op over Horizonten, snart vil forsvinde, og vide at disse Mænds utrættelige Virksomhed for at lægge Snarer til vor Skade vil vorde dem selv til Spot og Vanere i baade Guds og Verdens Dine, dersom de ikke ophøre med at stride mod Guds Rige.

Emilie Dyrbaerne, Datter af P. O. Hansen og Hustru Augusta, er den 19de Februar dette Aar afgaet ved Doden af Starlagenseber i Fairview, Sanpete Co., Utah. Den Afdøde var tre Aar mindre end to Dage gammel.

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Orson Pratt	209.	Lidt af vor Kirkes Historie	221.
Redaktionens Bemærkninger	216.	Poesi	223.
Den sidste Anstrengelse	218.	Blandingar	223.
Grant og Brigham Young	220.		

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorenzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle Kongelige Postkontorer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Petersen.

Trykt hos F. E. Bording.